

OB. Toepassing medische vrijstelling op diensten van BSR-therapeut

Toelichting op afzien instellen van beroep in cassatie van 28 oktober 2020, nr. 2020-0000206415, tegen de uitspraak van het Gerechtshof Amsterdam van 29 september 2020, nr. 18/00265 (nog niet gepubliceerd op rechtspraak.nl).

De staatssecretaris van Financiën stelt geen beroep in cassatie in. Ter toelichting merkt hij het volgende op.

In geschil is of de diensten die belanghebbende als Body Stress Release (BSR)-therapeut verricht zijn vrijgesteld voor de omzetbelasting op grond van artikel 11, eerste lid, aanhef en onder g, onder 1°, sub a, Wet OB 1968. In casu spitst de kwestie zich toe op het antwoord op de vraag of belanghebbende heeft voldaan aan de onder b gestelde voorwaarde van het Besluit van 29 maart 2016, nr. BLKB2016/433M (hierna: het Besluit), onderdeel 4. Die voorwaarde houdt in dat belanghebbende een gezondheidskundige dienst verricht die van een gelijkwaardig kwaliteitsniveau is als een gezondheidskundige dienst van een Wet BIG-beroepsbeoefenaar.

Het Hof is van oordeel dat belanghebbende voldoet aan hetgeen is vermeld in onderdeel 4.1, onder 3, van het Besluit. Dit vanwege 1) een accreditatie van de door belanghebbende gevolgde BSR-opleiding door KTNO als gelijkwaardig aan hbo-niveau en 2) een bij belanghebbende aanwezige combinatie van opleidingen, kennis en ervaring van tenminste eenzelfde kwaliteitsniveau als die van de opleiding bedoeld in paragraaf 4.1, onder 1, van het Besluit. Zodoende oordeelt het Hof (5.14) dat de diensten van belanghebbende kunnen delen in de vrijstelling van artikel 11, eerste lid, aanhef en onder g, Wet OB 1968. Dit oordeel van het Hof is tot stand gekomen aan de hand van een niet onbegrijpelijke toepassing van het Besluit in samenhang met een aan de feitenrechter voorbehouden waardering van de gebezigde bewijsmiddelen. Tegen dit oordeel kan in cassatie dan ook niet met succes worden opgekomen. Wel is deze uitspraak voor mij reden om te bezien of onderdeel 4.1, met name het daarin gestelde onder 3, van het Besluit aanpassing behoeft.

Voorts heeft het Hof in een overweging ten overvloede (5.15) geoordeeld dat bij toepassing van het neutraliteitsbeginsel de gelijkwaardigheid van de behandeling – vanuit het oogpunt van de consument – voorop staat en dat deze toets een andere is dan de toets van de gelijkwaardigheid van de behaalde diploma's. Dit oordeel van het Hof wordt door mij niet onderschreven. Het is naar mijn mening aan de lidstaten om kwaliteitseisen te stellen in lijn met de doelstelling van de vrijstelling die beoogt te garanderen dat de vrijstelling alleen geldt voor gezondheidskundige verzorging van de mens van voldoende kwaliteit. Met het bepaalde in onderdeel 4 van het Besluit is invulling gegeven aan het neutraliteitsbeginsel. In het kader van de Wet BIG ligt het vergelijkbare kwaliteitsniveau op het niveau van een hbo-opleiding. De opleiding hoeft niet inhoudelijk gelijk te zijn aan die van de Wet BIG-beroepsbeoefenaar, maar moet wel van een voldoende geobjectiveerd kwaliteits- c.q. opleidingsniveau zijn om te kunnen zeggen dat de diensten kwalitatief soortgelijk zijn en met elkaar concurreren. Voor een gelijkwaardig kwaliteitsniveau moet er – en dit volgt in mijn optiek ook uit het HvJ EU arrest Solleveld, ECLI:EU:C:2006:257, punt 41 - worden gekeken naar de beroepskwalificaties.

Nu dit echter een ten overvloede overweging betreft, kan gegrondbevinding van een hiertegen ingesteld cassatiemiddel niet leiden tot een vernietiging van de beslissing van het Hof in het onderhavige geval, aangezien voor die beslissing immers zelfstandig dragend is het door het Hof overwogene onder 5.8 tot en met 5.14.

Overigens wijs ik er nog op dat ik een met r.o. 5.15 vergelijkbare opvatting bestrijd in het door mij ingestelde beroep in cassatie (HR zaaknummer 20/01549) tegen de uitspraak van het Hof Arnhem-Leeuwarden van 31 maart 2020, ECLI:NL:GHARL:2020:2782, met betrekking tot diensten door een medisch pedicure.